
VARGA IMRE

Halálaim

Képregény-töredékek

Most találkozom halálaimmal –
pusztulásom minden módja itt van.
Lassan, egymást követve jönnek.
Okukra fény ha hull, már könnyebb.

Élsz tovább; nem kell a tóba veszned.
Fénylik az arcod előtti kezdet.
– A vízben üresek még a formák. –
Egy-egy nesz a csendig, jutva hozzád.

Látod, mitől sorvadna el a tested.
Ebből tanulva kell szeretned.

Több életem van s több halálom,
Mihelyt vesztém okát megtalálom,
folytatódhat életem tovább,
édesessé váltva minden mostohát;

erősödik a test, a lélek,
jöhetnek újabb sors-veszélyek.

Lám: *igazi* halálunk csak egy van,
de útközben ehhez ki-ki meghal.
Botrog rossz hajlamát követve,
amerre dűl, tántorul a teste.

Úgy megy tovább – űzi szenvedése,
mert *túl* sosem tud jutni rajta,
szorítja a világ s lelke prése,
s nem tudja, mi az mi löki, hajtja.

Minden érzés mélye, hogy *vagyok*.
Ez ami kintet s bentet összefűz –
nyílt terében a teljesség ragyog,
kihuny belőle bár a láz, a tűz,

és némán sejtről-sejtre kibetűz,
szép nyugalma egyszerre ki- s betűz.
Ami van, már nem *ahhoz* mérve vagy.
Egy-állapot itt parázs és a fagy.

Teljes már minden, nincs *viszonylag*,
túlján a dühnek és iszonymnak.
Betölt a kert, a fái, zöldje.
S van, vagy ez a boldog föld örökre.

Tolnay Imre munkája